

L'últim justicier d'Amèrica

Hunter S. Thompson
està considerat
una figura llegendària
del 'new journalism'
pel seu atreviment
i extremisme.
Actualment viu com
un ermità gens solitari
a les Muntanyes
Rocalloses
i lluita amb valentia
contra l' 'establishment',
per exemple,
a favor d'una jove
condemnada
per homicidi.

Aquí, a les Muntanyes Rocalloses, a 2.600 metres d'alçada, l'ambient sembla tenebrós, com dins d'una caixa forta. A fora, un vent furiós bufa sobre els prats glaçats. "Continuï", deia la senyora al telèfon, "fins que vegi dos voltors rovellats amb dues bombetes vermelles per ulls. Aquesta és la porta de la nostra propietat." La senyora es diu Anita, té 32 anys i des de fa uns quants mesos és casada amb Hunter S. Thompson. És la seva segona esposa.

Thompson mai no es posa al telèfon, i mai no respon a les trucades. De vegades fa excepcions, és clar. Com ara amb el seu fill Juan, amb uns quants professors d'esquí i *cowboys* de la finca de Thompson, Woody Creek, i amb alguns amics: gent com Keith Richards, Tom Wolfe, Bob Dylan, Sean Penn, George McGovern o Jimmy Carter. I, és clar, amb Johnny Depp, a qui Thompson només anomena "Duke".

A la resta de la gent, visitants normalment no desitjats, prefereix mantenir-la a distància. Descriu la seva propietat com un campament fortificat, com si ell fos un colon envoltat d'enemics sorollosos. De vegades utilitza les seves armes de foc. No comet cap error, per tant, qui respecta les plaques, il·luminades per les bombetes roges, que ordenen "*Keep Out*" i "*No Trespassing*". Com a mínim qui no conegui l'Anita.

L'Anita obre la porta. Se sent el so d'un televisor i crits d'homes. "Són a la cuina", diu. "Dilluns al vespre, futbol."

Thompson està ajupit en una mena de posta al final de la barra de la cuina. Al

seu voltant hi ha un professor d'esquí i un director de documentals a qui li agrada el polo. Thompson va descalç i porta una samarreta on diu "Hawaii". Davant seu hi ha un grapat de bitllets de dòlar i a la dreta un got de Chivas Regal amb gel. Els diners els necessita per a apostar, i el whisky per a despertar-se. Thompson, que viu de nit i dorm de dia, s'acaba de llevar.

El partit entre els Colts d'Indianàpolis i els Vikings de Minnesota va 28 a 28, queden tres segons i sembla que no és un bon resultat per a Thompson, ja que ha apostat que els Colts guanyarien per set punts de diferència. A l'últim segon, un jugador dels Colts xuta i aconsegueix que la pilota entri a la porta dels Vikings des de 35 iardes, però això només són tres punts. Thompson ha perdut 200 dòlars. "És la meva segona derrota consecutiva", diu, i fa un glop del Chivas Regal. La primera la va sofrir quan va perdre John Kerry.

Com a etern rebel i moralista fora de la llei que ha lluitat contra qualsevol forma de puritanisme, va lluitar contra Johnson i Nixon, contra Reagan i el vell Bush. Però contra George W., ell, la consciència de l'esquerra sense dogmes d'Amèrica, l'extremista supersubjectiu del *new journalism*, torna a l'atac més en forma que mai. No als salons civilitzats d'una de les dues costes ni al conscienciat *New York Times*. No com Michael Moore a les llibreries o als cinemes plens de partidaris ja convençuts. Thompson fa les seves proclames contra el 43è president dels Estats Units des del mateix cor de les tenebres: la pàgina web dels fanàtics

de l'esport, ESPN, una mena de bar virtual de l'Amèrica més reaccionària.

ESPN és un punt de trobada per a aquells que celebren la supervivència dels millors als estadis mentre passen el cap de setmana al sofà amb el comandament a distància i una cervesa freda. Aquí és on Thompson buscava l'enfrontament. A l'hora de triar les armes durant les eleccions no va escollir el floret, sinó que, seguint la tradició d'un dels seus ídols, Mark Twain, es va decidir per cobrir verbalment els seus enemics de quitrà i de plomes.

Thompson va qualificar Bush de "president infantil i guillat", "imbècil", "fracassat" i "fill d'un tarat de Texas".

"L'eix Rumsfeld-Cheney s'ha autodes-
truït davant dels nostres ulls, i l'aliança,
antigament orgullosa, Perle-Wolfowitz,
ara és de cera", ha escrit. "Els Estats
Units estan arruïnats, estem perdent
aquesta guerra de merda, estúpida i frau-
dulenta, a l'Iraq, i tots els països del
món, llevat d'uns quants britànics cor-
ruptes, ens menyspreen. Som perdedors,
i aquest és l'únic pecat que no es perdo-
na a Amèrica."

Ara Bush és el vencedor i Thompson el perdedor, però de moment, cap a les deu de la nit, sembla que la derrota l'hagi posat de bastant bon humor.

Thompson torna a la seva posta com si fos un pescador que estirés de la canya per a agafar un peix. "En el moment de la derrota es fan amics. Les persones s'uneixen a altres perquè es necessiten", afirma, "mentre que al cantó dels guanyadors hi ha tota una lluita per a aconseguir els càrrecs principals."

Té 67 anys, però sembla que les discussions i les lluites li atorguin una nova aura jove i inquieta.

La cuina de Thompson és el seu quarter general. Davant seu hi ha una màquina d'escriure, una IBM Wheelwriter 1.000 de color gris. Al costat de la màquina, dins d'una pistolera de cuir, hi ha un Magnum 44 de la marca Smith & Wesson. Per damunt del revòlver es balanceja aquella clau daurada que els regidors de la seva ciutat natal, Louisville, Kentucky, li van lliurar fa vuit anys. A un metre i mig, aproximadament, es pot veure una petita foto clavada en una biga de fusta on s'hi veu una jove amb els

L'escriptor Hunter S. Thompson. Allunyat dels centres de poder, ell sempre està preparat per a desmuntar qualsevol tesi fonamentada en el puritanisme. Aquesta és la seva manera de gaudir de la vida.

cabells de color ros cendra. "Es diu Lisl Auman", explica Thompson.

Lisl Auman té 28 anys i compleix condemna a la presó d'alta seguretat de Canon City amb el número 99.154. El 4 de gener de 2001 va escriure una carta a Thompson en què deia que la seva vida s'havia convertit en un malson surrealista, però que, per primera vegada en uns quants anys, havia pogut tornar a riure quan va llegir per casualitat el seu llibre *Fear and Loathing in Las Vegas (Por i fàstic a Las Vegas)*. Va ser condemnada per l'homicidi d'un policia, però insisteix en la seva innocència. "A la garjola han enterrat viva aquesta noia", diu Thompson.

Conjuntament amb Mark Seal, periodista de la revista *Vanity Fair*, Thompson va investigar i va descobrir que Lisl

Auman ja feia deu minuts que era al seient del darrere d'un cotxe patrulla i emmanillada en el moment que van disparar al policia.

Es clar que Lisl Auman no era cap santa. Havia abandonat una feina de repoblació forestal prop de Denver i l'havien enxampat dues vegades amb drogues.

Possiblement alguns amics seus no eren una bona companyia, i segur que aquell 12 de novembre de 1997 no hauria d'haver pujat al cotxe d'un cap rapat anomenat Matthauss "Tao" Jaehnig, un noi que tot just havia conegut la nit abans. Quant la policia va agafar Jaehnig, ja no era amb la seva acompanyant. Anava a tota velocitat mentre obria foc i va obligar la noia a ajudar-lo a conduir. Auman es va lliurar a la policia davant la casa d'una amiga. Al tiroteig que es va

produir després entre el departament de policia de Denver i Jaehnig, un policia va morir entre la pluja de bales. Jaehnig es va suïcidar.

Si Jaehnig hagués sobreviscut, el més probable és que Auman només fos una testimoni. Però Jaehnig era mort, i la policia de Denver havia de buscar-se un nou cap de turc. Dos dies després del tiroteig, dos policies presentaven una nova declaració. De sobte, resultava que Lisl Auman havia donat una arma a Jaehnig, i un altre testimoni afirmava que el comportament d'Auman al cotxe de la policia havia estat hostil. Com que un fiscal ambiciós i implacable es va fer càrrec del cas, això va ser suficient per posar Auman entre reixes, per a tota la vida i sense possibilitat de remissió.

“Això és pena de mort”, diu Thompson, “i aquests fills de la gran puta encara n'estan orgullosos. L'escàndol Lisl Auman acabarà amb els guardians de l'ordre establert a Denver igual que el Watergate ho va fer amb Richard Nixon.”

Una vida trepidant. Thompson s'aixeca les ulleres vermelles que utilitza per a llegir fins on no té cabell. No parla com un fanàtic, sinó més aviat com una persona que fa molt de temps va decidir a quin bàndol volia estar. La seva veu sona insistent, permanent, contínua, com el brunzit de la nevera que té al davant.

Sap què és estar tancat o ser agredit sense ser culpable. Les autoritats mai no han estat tranquil·les amb ell. Això està relacionat amb el fet que es va criar en una casa de Louisville, Kentucky, on debatia amb la seva família els ideals democràtics de Thomas Jefferson mentre llegien el diari. Tots els dissabtes, al vespre, Thompson anava al cercle de literatura amb vestit i corbata. A l'edat de deu anys va crear el seu primer diari, el *Southern Star*, quatre planes setmanals sobre els esdeveniments esportius del seu barri. Era diligent, ple d'energia, i era lògic que les injustícies li fessin bullir la sang.

A un conductor de l'autobús escolar que li va tancar la porta als nassos li va caure una d'aquelles bústies americanes al paraxocs. Una màquina de refrescs que se li va empassar els diners sense donar-li una llauna no va tenir millor sort.

L'expresident dels Estats Units Richard Nixon, de qui Thompson ha dit que "ora un lladre". Al voltant, llibres i films basats en obres seves, amb Johnny Depp a l'adaptació de Fear and...

El ball de fi de curs de la seva promoció es va celebrar sense ell perquè Thompson va passar 60 dies a la presó del comtat de Jefferson per un robatori que no va cometre. “La policia menteix”, va escriure a la seva mare, “la injustícia corre sense fre.”

Quan torna a ser lliure, ja no s'adapta a cap àmbit de la vida corrent. Ni a l'aviació, ni als diaris tradicionals, com el *Middletown Daily Record*, d'on el despatxen perquè destrossa una màquina de laminadores. “No dubtis mai a utilitzar la violència”, va escriure a un amic, “i treu profit de tot el que puguis. Si mantens el cap clar, tens bones oportunitats d'aconseguir-ho.”

Ara, definitivament, creu que s'està convertint en un dels grans, com el F. Scott Fitzgerald de la seva generació

o, com a mínim, l'Ernest Hemingway. A les nits, per exercitar els dits, copia a màquina les novel·les dels seus ídols, a més d'escriure cartes per quintuplicat. “Potser hauria de publicar tota la meua correspondència abans d'haver fet història”, apunta, “i no després.”

El preu que paga per la recerca de la fama és la pobresa i una odissea que el porta fins a Puerto Rico, on troba feina al *Puerto Rico Bowling News*. Alhora escriu una novel·la titulada *The Rum Diary*, un quadre de costums d'una generació aparentment perduda de joves vagabunds nord-americans que, fugint de la vida rutinària del seu país, es dediquen a matar el temps amb feines absurdes, noies i rom barat del Carib.

L'atmosfera del llibre és d'una serenitat freda, però a sota s'amaga la por al

fracàs, a ser enterrat a la sorra del Carib per l'ambició febril. "Sobretot m'envaïa la idea", cavil·la Paul Kemp, l'*alter ego* de Thompson, a *The Rum Diary*, "que els meus instints estranys i incontrolables podrien acabar amb mi abans que tingués l'ocasió de fer-me ric. No importava la intensitat amb què volia tenir les coses per les quals necessitava diners, hi havia una espècie de corrent diabòlic que m'arrossegava en l'altra direcció, en direcció a l'anarquia, la pobresa i la bogeria. La il·lusió, cada vegada més intensa, que es pot portar una vida decent sense haver-se de vendre com un Judes."

En certa manera, era lògic que en aquella època cap editorial volgués publicar *The Rum Diary*, un llibre fabulós que va aparèixer als Estats Units amb 40 anys de retard. Després de San Juan van seguir el Perú, Colòmbia i Brasil. Finalment, Thompson va acabar a Big Sur, Califòrnia, amb dona i fill acabat de nèixer, en una habitació a 50 dòlars el mes. Llavors volia ser com Henry Miller.

En aquells temps, a començaments de la dècada dels 60, la rebel·lió a l'oest dels Estats Units portava caçadora de cuir negre i corria sobre enormes Harley Davidson al llarg del Pacífic. Aquesta barreja d'adrenalina i bourbon barat feia que els ciutadans saltessin a l'altra banda, i, amb ells, la majoria dels periodistes.

En la majoria dels casos, l'únic lloc on s'escribia sobre el grup de rockers Hell's Angels era als informes de la policia. Thompson sabia que aquesta era la seva oportunitat. Viatjava i bevia amb els rockers, fins i tot va deixar que l'apallissessin, però gairebé un any després va aconseguir un *best-seller* amb *Hell's Angels - A Strange and Terrible Saga*.

Sense aquest llibre, com diu Thompson, no hauria continuat escrivint. Es va dirigir a Nova York i, com F. Scott Fitzgerald, va ballar a la font del Plaza.

És clar que, de Fitzgerald, no tenia res. Ningú no el reconeixia com a escriptor. Fins i tot sentia un fàstic secret quan va haver de tornar al llenguatge convencional del periodisme, però volia els bitllets d'avió, la pressió, les begudes i les drogues, la vida com una carretera d'alta velocitat. Era una persona que volia que el món el fes viure al màxim.

Tot va canviar el 1968, quan observava les manifestacions a Chicago i el va apallissar la policia. "Hi vaig anar com a periodista", diu Thompson, "i en vaig tornar com un audaç revolucionari."

Cinc anys abans, quan John F. Kennedy va ser assassinat, ja havia escrit a un amic: "No hi ha cap persona en un radi de 500 milles amb la qual pugui parlar de res, m'he de callar la por i l'odi que porto dins després de l'assassinat d'avui. A partir d'ara només valen els trucs miserables. Aquests idiotes furiosos han destrossat el gran mite de la decència americana."

Thompson troba en el president Richard Nixon el seu enemic més gran. El persegueix amb insults i polèmiques. "Fins i tot li donaria la mà amb una vara elèctrica per a vaques", escriu Thomp-

"Tot es va acabar el 20 de gener de 2001, quan aquell nen va arribar a ser president", afirma Thompson

son. El matí del dia en què Nixon abandona el seu càrrec de president, Thompson fa una celebració al seu estil: després d'unes quantes ratlles, es dirigeix a la piscina de l'hotel Hilton amb dues ampolles de cervesa. Una ampolla és pel guarda negre. "A la salut de Richard Nixon", diu Thompson, "que s'ofegui amb els diners que ha robat."

'Rockstar'. Ara ja era gran. Ell, que abans havia trencat les regles, ja podia fer de tot. Amb el seu estil, que els crítics van batejar com a *gonzo*, que segons la interpretació és una altra paraula per a dir "boig" o "últim home que després d'una nit de festa continua a la barra", va aconseguir eliminar la separació entre periodisme i literatura, i va esdevenir un

clàssic modern amb el seu llibre *Fear and Loathing in Las Vegas*. El van enviar a la selva del Zaire pel combat del segle entre Muhammad Ali i George Foreman, però es va perdre aquell esdeveniment perquè es va quedar a la piscina de l'hotel amb una bossa de marihuana buida. Naturalment, això encara va fer brillar més la seva imatge de *rockstar* dels escriptors.

Després d'ell, ningú més no ha desafiat un president a un duel amb tanta passió, gràcia i enginy. Potser perquè actualment ja no hi ha prou amb seguir la tradició dels escriptors dels estats del sud, pujar-se a una caixa imaginària i repetir constantment grans discursos. Potser ara cal muntar fragments de pel·lícules com fa Michael Moore. O deixar que els fets parlin per ells sols.

Cap president presenta uns fets tan miserables com George W. Bush. Però aquest president encaixa en un país on la majoria ja no se sent jove, sinó vella.

Són les dues de la matinada a Woody Creek, Colorado. A fora cau la neu. Thompson comença a estar inquiet. Vol sortir de casa, vol acció. Truca a un bar. El bar ja és tancat des de fa dues hores perquè hi havia molt poca gent. "No passa res", diu Thompson, "llavors me'n vaig a nedar." Quan més li agrada nedar és entre les dotze de la nit i les sis del matí.

És al passadís de casa seva. "Nixon era un lladre", diu, "i en aquest país acabem amb un lladre, més tard o més d'hora. Però amb milions de *freaks* fanàtics religiosos? No tinc ni idea del que pot passar."

La cara de Thompson sembla paralitzada, com si estigués jugant al pòquer, només riuen els seus ulls. "El segle americà", murmura, "tot es va acabar per sempre el 20 de gener de 2001, quan aquell nen va arribar a ser president. Mai no n'hi haurà un segon. *The ride is over*".

Després recula i agafa el seu 44. Dempeus a la terrassa observa fixament les muntanyes sense lluna i dispara tres trets a la nit.

Thomas Hüetlin
© Der Spiegel
Traducció: David Egea